

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.89/2024/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. évi június hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. január 24. napján kihirdetett 33.B.498/2022/48-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A közügyektől eltiltás tartamát 10 (tíz) évben határozza meg.

Az őrizetben és letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe akként számítja be, hogy 1 (egy) nap fogvatartásban töltött idő 1 (egy) nap szabadságvesztésnek felel meg.

A magánfél neve helyesen: tanúl.

Az ítéltábla tájékoztatja a kiadott bűnjelek átvételére jogosultakat, hogy amennyiben a jogerős ítélet közlésétől számított 3 hónapon belül a kiadni rendelt dolgot nem veszik át, a dolog az állam tulajdonába kerül.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bünyügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. január 24. napján kihirdetett 33.B.498/2022/48-I. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés d) pont] ezért őt - mint visszaesőt - 16 év fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 18 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. Az előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe

beszámítani rendelte. Kötelezte a vádlottat tanúl magánfél részére 46.897 Ft, illetve a NAV felé 15.000 Ft illeték megfizetésére. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen a vádlott felmentésért, az ítélet egésze ellen, védője a minősítés megváltoztatása, illetve enyhítés érdekében jelentett be felmentést. Az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása iránt élt jogorvoslattal.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.702/2023/8. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak, az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

[4] Megállapította, hogy a felülbírálat terjedelme a bejelentett fellebbezések tartalma alapján teljeskörű, amely tanácsulésen elbírálható, az esetleges nyilvános ülésen jelezte az ügyész részvételét.

[5] Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok értékelésekor a ténybeli beismerő vádlott bűnösségének tagadását helytállóan nem fogadta el, mert azt a megvizsgált tanúvallomások, kamerafelvételek és szakértői vélemények kétséget kizáróan cáfolták.

[6] A bizonyítékok irathű bemutatása, egybevetése alapján a logika szabályainak is megfelelő mérlegeléssel a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a tényállás megalapozott, a törvényszék indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett a cselekmény jogi minősítése jogi indokaival együtt törvényes.

[7] Az ügyészség szerint tévedett az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor, mert sem a cselekmény társadalomra veszélyességét, sem a megállapított bűnösségi körülményeket nem a tényleges súlyuk szerint értékelte a fegyházbüntetés tartamának megállapításakor. A vádlott előélete, az elkövetett cselekmény kiemelkedő brutalitása ellenére az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a vádlott fiatal kora és a bűncselekmény kísérleti szakban rekedése folytán nem indokolt vele szemben az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása. Ugyanakkor maga törvényszék is akként foglalt állást, hogy a kísérleti szak csak kisebb súllyal enyhíthet, hiszen nem a vádlotton múlt, hogy a sértett nem halt meg. Az ügyészség szerint a kísérletnek érdemi jelentősége jelen esetben azért nincsen, mert a sértett önálló életvitelre alkalmatlanná vált a vádlotti bántalmazás következtében, ezáltal a cselekmény kísérleti szakban maradása nem enyhít, hanem valójában súlyosít. Az elkövetéskor 39 éves sértett nyomorékká tétele nemcsak őt, hanem a róla gondoskodni kénytelen hozzátartozóit is sújtja. Az időmúlás jelentéktelen a büntetési tételkeret és az elévülési idő tükrében, a vádlott személyiségzavara pedig bár az elkövetést megkönnyíthette, azonban önhibájából eredő tudatmódosító szer fogyasztása arra utal, hogy a vádlott közömbös volt az iránt, hogy a személyiségzavara bódult állapottal együtt milyen hatást vált ki belőle. A vádlott fiatal kora ellenére számos esetben került összeütközésbe a törvénnyel személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt is, visszaesőként két felfüggesztett szabadságvesztés és más büntetőeljárás hatálya alatt is állt és jelenleg is folyik vele szemben

más büntetőeljárás. Ilyen elkövetői háttérrel csak lényegesen súlyosabb szabadságvesztés büntetés alkalmazásával érhetők el a büntetési célok.

[8] Az ügyészség jelezte, hogy a vádlottat a törvényszék törvénysértően tiltotta el 18 évre a közügyektől, az a törvény rendelkezése folytán maximum 10 év lehet.

[9] Az ítélet egyéb járulékos rendelkezését törvényesnek találta, a bizonyítási indítvány elutasításának okait helytállónak találta.

[10] Mindezek alapján indítványozta a Fővárosi Törvényszék ítéletének megváltoztatását, a vádlott fegyházbüntetésének határozatlan időtartamra súlyosítását a feltételes szabadságra bocsáthatóságra legkorábbi időpontjának megállapításával és a közügyektől eltiltás mértékének 10 évben való meghatározásával. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyását indítványozta.

[11] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásakor jelezte, hogy a tényállás megállapításakor az elsőfokú bíróság nem tette a tényállás részeként védence azon nyilatkozatát, miszerint a sértett többszöri homoszexuális közeledése vezetett a felek közötti konfliktus kialakulásához. Az a tény, hogy erről védence nyomozati vallomásában nem beszélt és a kamerafelvételek sem igazolták, nem jelenti azt, hogy védence valótlan állít, ellenkező bizonyítás hiányában pedig állítását a tényállás részévé kell tenni.

[12] A védő szerint a sértetti közrehatás vizsgálatakor ennek van jelentősége, a videofelvétel alapján nem vitás, hogy a felek közti tettelegesség úgy kezdődött, hogy a sértett elkapta védence nyakát és befogta a fejét a könyökhajlatába. Védence ebből a fogásból szabadította ki magát, majd egy fejre irányzott ütéstől a sértett földre rogyott és egy újabb ütés hatására eszméletlen állapotban került. Ezek után az ítéletben írtak szerint a vádlott többször megütötte és rúgta a már eszméletlen állapotban lévő sértettet.

[13] A védő kiemelte, védence folyamatosan hangoztatta, hogy nem kívánta a sértett halálát és a cselekmény idején sem tett olyan kijelentést, amiből erre következtetni lehetne.

[14] A védelmi álláspont szerint az emberölésnek a Kúria 3/2013. BJE szerinti több ismérve is hiányzik. Így hiányzik a sértett halálát kívánó kijelentés, emellett védence nem használt semmilyen eszközt, pedig lett volna rá lehetősége, nem használta ki a teljes erejét, továbbá cselekményét befejezte, pedig tisztában volt vele, hogy a sértett él. Mindezek alapján álláspontja szerint nem állapítható meg az emberölési szándék.

[15] A fellebbezés szerint a minősítés másik hibája a különös kegyetlenség megállapítása. A védelmi álláspont szerint csak a tudatában lévő személy képes az őt érő kegyetlenséget érzékelni, ezért eszméletlen sértett esetében a különös kegyetlenség ismérveinek átélése fogalmilag kizárt, így a konkrét esetben nem állapítható meg az ítélet szerinti minősítés.

[16] Sérelmezte továbbá, hogy az ítélet egyetlen pontban sem veszi figyelembe az in dubio pro reo elvét, ellenkezőleg, minden vitás kérdésben védelem hátrányára döntött.

[17] A bűncselekmény helyes minősítése mindezek szerint a Btk. 164. § (1) bekezdésbe ütköző és a (6) bekezdés d) pontja szerint minősülő maradandó fogyatékossgot okozó testi sértés büntette, ezért indítványozta, hogy az ítéltábla védelem cselekményét a fenti minősítés szerint ítélje meg és a megváltozott minősítésnek megfelelően enyhébb ítéletet hozzon, míg a közügyektől eltiltás tartamát csökkentse maximum 10 évre.

[18] A vádlott fellebbezésének írásbeli indoklásában sérelmezte, hogy az ügy előzményeit illetően a tényállás kitalált történetet tartalmaz. Valójában a sértett szólította meg és a szexuális ajánlatot tett neki, folyamatosan inzultálta, zaklatta, lökdöste, rángatta, erről a sértett semmit nem mondott, vagyis nem cáfolta állításait.

[19] tanú2 a párja miatt ránézve terhelő vallomásával azt szeretné leplezni, hogy hónapok óta intim kapcsolatban voltak.

[20] Jelezte, hogy gyanúsított első vallomásakor a cselekményt illetően még csak homályos emlékei voltak, és bizonyos dolgokban próbálta szűkíteni a történeteket. Ekkor még azt sem tudta, hogy tanú2 milyen terhelő vallomást tett.

[21] Az elsőfokú indoklásban valótlanul szerepelt, hogy ő egyébként eltulajdonítani járt. A cselekményt illetően sajnálatát hangoztatta azzal, hogy a bűncselekmény idején nem tudta kontrollálni magát, nem volt tisztában azzal, hogy mit tett.

[22] Hangsúlyozta, hogy nem szeretné kivonni magát a felelősség alól.

[23] A vádlott indítványára az ítéltábla a fellebbezés elbírálására a Be.599.§ (1) bekezdés alapján nyilvános ülést tűzött ki.

[24] A nyilvános ülésen az ügyész az átiratban foglaltakkal egyezően szólalt fel.

[25] A védő fellebbezése írásbeli indoklásában foglaltakat fenntartotta.

[26] A vádlott felszólalásában védekezését megismételve hangsúlyozta, hogy nem akarta a sértettet megölni, nem is tudta mit csinál. A verekedést a sértett kezdeményezte, azzal, hogy ajánlatot tett neki, amit egyébként semmi sem cáfolt és a boltban rátámadt. Nem kérte, hogy vegyen neki italt, ezt a két tanú is csak feltételezte, de lehetségesnek vélte, hogy a sértett ittas volt és ezért volt agresszívebb. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság semmit nem fogadott el abból, amit ő állított.

[27] Utolsó szó jogán megbánását hangoztatta, kérve, hogy a bíróság vizsgálja újra az ügyet.

[28] A fellebbezések a közügyektől eltiltást illetően részben alaposak.

[29] Az ítéltábla a fellebbezések okára és irányára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. Vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az indokolás helyességét, a bűnösség megállapítását, a cselekmény jogi minősítését, a büntetés kiszabására, az intézkedések alkalmazására vonatkozó és a Be. 590. § (7) szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is.

[30] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút (Be. 607. § (1), 608. § (1) a)-h) pont), sem olyan súlyú relatív eljárási hibát (Be. 609. § (1) bekezdés (2) bekezdés a)-d) pont), ami az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte, az érdemi felülbírálatát kizárta volna. Ilyen hibára egyébiránt az érintettek sem hivatkoztak.

[31] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett és megalapozott történeti tényállást állapított meg, pusztán a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó, és a tényállás részének nem minősülő tények szorulnak helyesbítésre a Btk. 97.§ (2) bekezdés alapján.

[32] Eszerint a büntetett előélet körében írt elítélések között a 3. pont alatt szereplő, a vádlott visszaesői minőségét nem érintő ítélet a bűnügyi nyilvántartóból törlésre került, ezért az ítéltábla e büntetések feltüntetését mellőzi. Feltünteti, hogy a vádlott jelenleg a 7. pont alatti ítélettel kiszabott szabadságvesztést tölti.

[33] A megalapozott tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt a Be. 591. § (1) bekezdésnek megfelelően.

[34] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat beszerezte, azokat alaposan megvizsgálta és okszerűen, a logika szabályai szerint külön-külön és együttesen is gondosan értékelte.

[35] Az előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításának indokaival az ítéltábla egyetértett.

[36] Számba vette a terhelt védekezését, az eseményről közvetlen információval rendelkező szemtanúk vallomását, a cselekmény egy részét rögzítő videofelvételeket, az igazságügyi orvos- és elmeszakértői véleményeket, a lényeges okirati bizonyítékokat.

[37] A cselekmény közvetlen előzményét, lefolyását, a sértett bántalmazását illetően a tanúvallomások lényeges ellentéteket nem tartalmaztak, a tanúk által elmondottakat a videofelvétel teljes mértékben alátámasztotta.

[38] A sérülések milyenségére, az erőbehatás mértékére, a sértett egészségi állapotára igazságügyi orvosszakértő, a vádlott elkövetéskori elmeállapotára, személyiségszerkezetére igazságügyi elmeszakértő adott szakvéleményt.

[39] Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat helytállóan értékelve indokolási kötelezettségét teljesítette.

[40] A tényállást sérelmező védelmi fellebbezések okán az ítéltábla kiemeli, hogy a Be. 167. § (3) és (4) bekezdés szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyítóereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

[41] A törvényszék az ügy előzményeit a vádlotti védekezéssel szemben helytállóan a tanúvallomások és a videofelvétel alapján állapította meg.

[42] Az a tény, hogy valamely terhelti elmondást más közvetlen bizonyíték, jelen esetben a sértett elmondása, nem cáfolja (aki éppen a vádlott általi bántalmazás következménye miatt nem képes vallomást tenni) nem jelenti azt, hogy a terhelt által elmondottakat a tényállásban rögzíteni kellene. Az elsőfokú bíróság érvelésével (8. oldal negyedik bekezdés) e tekintetben az ítéltábla teljes mértékben egyetértett.

[43] A törvényszék, figyelemmel a vádlott elmeszakértői véleményben rögzített személyiségjegyeire, az általa elmondottak élményszerűségére, az egyéb körülményeket illetően is megdőlt szavahihetőségére és a tanúvallomások tartalmára helytálló mérlegeléssel utasította el a vádlotti védekezést a sértetti "molesztálást" illetően. Egyébiránt az ügy megítélése szempontjából nincs jelentősége a vádlott és a sértett között korábban történeteknek, a videofelvétel alapján a boltba érve ugyanis semmilyen konfliktus nem volt köztük, a vádlott oda nem a sértett elől menekült.

[44] Az elsőfokú bíróság körültekintően vizsgálta azt a vádlott által leginkább vitatott körülményt is, hogy a bántalmazás kiváltó oka nem az ő magatartása, hanem a sértett ellene irányuló támadása volt. Helyesen hivatkozott tanú1 és tanú2 tanúvallomásai és a videofelvétel alapján arra, hogy a sértett a vádlottat a boltban a több percen át tartó tartózkodás során nem provokálta, ellene támadólag nem lépett fel. Ezzel szemben a vádlott tanú2 irányába egyre agresszívebben viselkedett, a sértett a tanú védelmében lépett fel, annak érdekében, hogy a vádlottat üzlethelyiségből eltávolítsa, rövid dulakodást követően fogta meg a vádlott felső testét, nyakát. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor e tényállási rész tekintetében is elutasította a vádlott védekezését, megállapítva, hogy a konfliktust a vádlott magatartása idézte elő.

[45] A törvényszék az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján helytállóan rögzítette a tényállásban a sértettet ért bántalmazás erőbehatásának mértékét, a sértett sérüléseit, és az elszenvedett bántalmazás következtében kialakult egészségi állapotát.

[46] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján helytállóan állapította meg, hogy a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben, így büntethetőségi akadály híján

törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően helytállóan minősítette a bűncselekményt a Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés d) pontja szerint a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette Btk.10.§ szerinti kísérletének.

[47] A törvényszék helytállóan idézte, hogy a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartamára, szándékára az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló a 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásai szerint az ügyben feltárt alanyi és tárgyi körülményekből lehet következtetést vonni. Az emberölés, illetőleg ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét és azt kívánja, vagy abba belenyugszik, míg testi épség elleni bűncselekmény esetén az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul. A bíróság számára kötelező iránymutatás az elkövetői szándék jellegének helyes megítéléséhez figyelembe veendő tárgyi és alanyi tényezőket példálózó jelleggel sorolja fel, az ölésre irányuló szándék megállapításakor az összes körülmény vizsgálata szükséges.

[48] A védelmi állásponttal szemben az elsőfokú bíróság e körben kifejtett érvelése megfelel a jogegységi határozatban foglaltaknak.

[49] Az ölési szándék eszközhasználat nélkül is megállapítható, az elkövetés körülményeiből és módjából általában megalapozott következtetés vonható az elkövető szándékára, különösen, az elkövetés során tanúsított erő kifejtés, annak mértéke, egyszeri véghezvitele vagy többszöri megismétlése, folyamatossága, elhúzódó jellege alapján.

[50] A bántalmazás esetében jelentősége van az irányítottságnak, az emberi test részei közül a fej, illetve a nyaki terület köztudomásúlag életfontosságú szerv, az ezeket ért sérülés a sértett azonnali vagy rövid alatt bekövetkező, esetleg csak műtéti úton elhárítható halálhoz vezethet.

[51] Az elkövető kijelentéseinek ugyancsak jelentősége lehet, az ölési szándékra vonatkozó kijelentés hiánya ugyanakkor önmagában nem zárja ki magát a szándékot.

[52] Jelen esetben a sértett bántalmazását objektív bizonyíték, videófelvétel is bizonyította, amely rögzítette a vádlott cselekményét, a sértett fejére, nyakára irányuló brutális módon véghez vitt többszöri, folyamatos, percek át tartó rúgást, taposást, ütést, a vádlott elkövetés utáni magatartását.

[53] Az erőbehatás száma (a vádlott legalább 27 alkalommal ütötte, rúgta, taposta a sértettet) és intenzitása, az irányított testtájék és amiatt, hogy a sértettet segítségnyújtás nélkül hagyta, a törvényszék helytállóan zárta ki a szándék enyhébb formáját.

[54] Mindamellet, hogy az erőbehatást illetően annak gyenge, közepes vagy erős mivoltának van jelentősége, nem pedig az elkövető "teljes erejének"- amely kifejezést a joggyakorlat nem ismer - a védői fellebbezésben írtakkal ellentétben a videófelvétel nem azt igazolta, hogy a vádlott ne használta volna a teljes erejét.

[55] Összességében az elsőfokú bíróság a bizonyítékok, az alanyi és tárgyi tényezők együttes, és teljes körű értékelése alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott tudata nemcsak, hogy átfogta annak lehetőségét, hogy bántalmazás következményeként a sértett halála is bekövetkezhet, és e következmény iránt nemcsak közömbös maradt, hanem a halál bekövetkeztének lehetőségét kifejezetten kívánta is. A bántalmazás következményei előrelátását illetően van jelentősége az általános élettapasztalatnak, ilyen súlyos bántalmazás mellett a vádlottnak számítania kellett a halálos eredményre is.

[56] Tekintettel arra, hogy szakszerű és időszerű orvosi beavatkozás elmaradása vagy késedelme esetén a terhelt által okozott sérülések a sértett halálához vezettek volna, a vádlott cselekményének emberölés büntett kísérleteként való minősítése is törvényes.

[57] A földön fekvő eszméletlen sértett láthatóan egy idő után semmilyen életjelet nem mutatott, így a védő érvelésével ellentétben az sem állapítható meg, hogy a vádlott cselekményét úgy fejezte volna be, hogy tisztában volt azzal, hogy a sértett még él. A tényállás rögzíti, hogy a sértett halála - a terhelt szándékától függetlenül - orvosi ellátás következtében maradt el, önkéntes elállás így nem értékelhető a vádlott javára.

[58] Az emberölés minősített körülményét illetően az elsőfokú bíróság jogi indokolása kifogástalan. A már idézett 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltak alapján helytállóan hivatkozott arra, hogy a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapításánál elsősorban emberiességi, valamint erkölcsi szempontok a meghatározók, a sértett eszméletvesztése folytán a ténylegesen elviselt fájdalomérzetnek nincs jelentősége, ugyanígy érvel a Kúria a BH2023.88. számú jogesetben is ([53]-[56] pont), hozzátéve, hogy az ölés módjának kell különös fokban kegyetlennek lenni.

[59] A vádlott terhére rótt elkövetési mód, az átlagot lényegesen meghaladó mértékű embertelen, brutális és hosszan tartó bántalmazás, a sérülések száma és jellege, a gátlástalanul, az emberi méltóság mély megalázásával véghezvitt cselekmény a különös kegyetlenség büntetőjogi fogalmának megfelel, a minősítő körülmény megállapítására ezen értelmezések szerint is törvényesen került sor, a védő eltérő minősítésre irányuló indítványa alaptalan.

[60] A védő által hivatkozott a BH2021.64. nem mond ellent a jogegységi határozatban foglaltaknak, mikor kifejti, hogy nem csupán a fizikai ráhatással járó fájdalomérzetnek van jelentősége, hanem annak a lelkiállapotnak is, amibe az elkövetés folytán a sértett kerül. Eszerint különös kegyetlennek minősül az az elkövetés is, amely a sértettnek olyan lelki gyötrelmet okoz, amely az ember életének kioltásával együtt járó szenvedést, gyötrelmet is lényegesen meghaladja (ugyanazt tartalmazza többek között a BH2021.68., 189. és az EBH2013.B.7. számú jogeset is). Jelen esetre vonatkoztatva az, hogy eszméletvesztése folytán a sértett nem volt képes "átélni" a bántalmazás különösen kegyetlen voltát, az nem okozhatott neki lelki szenvedést, a testi gyötrelmet és az elkövetés különösen kegyetlen módja mellett nem zárja ki a minősítő körülmény megállapíthatóságát.

[61] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó szempontokat többnyire helyesen tárta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. Tévesen tulajdonított jelentőséget ugyanakkor az időmúlásnak, az elkövetés óta eltelt mintegy 2 és fél év a cselekmény jellege folytán enyhítő körülményként nem értékelhető, ahogyan az sem, hogy személyiségzavara az elkövetést megkönnyíthette. A vádlott ugyanis általa is ismert személyiségzavara mellett tudatosan fogyasztott alkoholt és más tudatmódosító szert, ezáltal nem törődve azok együttes hatásával. Miután az elkövetési mód már értékelést nyert a minősítő körülmény meghatározásával, nem tekinthető súlyosító körülménynek a hosszan elhúzódó, kitartó bántalmazás.

[62] A Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el.

A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést a törvényben meghatározott keretek között céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[63] A vádlott előélete, visszaesői mivolta, az a tény, hogy több felfüggesztett szabadságvesztés, illetve ellene indult büntetőeljárás hatálya alatt követett el újabb bűncselekményt, továbbá az elkövetés kiemelkedő brutalitása nagyobb társadalomra veszélyességére utal, mindemellett az általa elkövetett cselekmény tárgyi súlya is jelentős.

[64] A minősített emberölés büntetési tétele a Btk.160.§ (2) bekezdés alapján 10 évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama csak kis mértékben súlyosabb az irányadó középértéket jelentő 15 évnél.

[65] Az ítéltábla a megváltozott bűnösségi körülményeket is figyelembe véve úgy találta, hogy a joghátrány tetтарыыos, alkalmas a büntetési célok elérésére is kifejezi a bűncselekmény sajátos egyéni körülményeit is.

[66] Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítése sem a cselekmény kísérleti szakban maradása, sem a vádlott ténybeli beismerése okán nem indokolt.

[67] A másodfokú bíróság az ügyész életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását célzó fellebbezését nem tartotta alaposnak. Egyetértett az elsőfokú bírósággal, miszerint a cselekmény kísérleti szakban maradása miatt a nyomatékос súlyosító körülmények mellett sincs törvényes indok a vádlottal szemben a legszigorúbb büntetési nem, az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabására, a büntetési célok határozott tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabásával is elérhetőek.

[68] A fellebbezések a mellékbüntetés tartalmát sérelmező részben alaposak. A Btk. 62. § (1) bekezdés szerint a közügyektől eltiltás leghosszabb tartama 10 év, az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan határozta meg a mellékbüntetés tartamát ezért az ítéltábla a közügyektől eltiltás mértékét a főbüntetés tartalmához igazítva a 10 évben állapította meg.

[69] Az ítélet egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben hozott, a szabadságvesztés büntetés-végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsáthatóságának kizárásáról, polgári jogi igényről, illeték fizetésről, a bűnjelekről, illetve a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezései megfelelnek a törvénynek, az ítélet pusztán az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámítása tekintetében szorul a Btk. 92.§ (2) bekezdés szerint kisebb pontosításra.

[70] A bűnjelek átvételére szóló felhívás a Be. 321.§ (5) bekezdésén alapul.

[71] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint a Be. 606. § (1) szerint megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a magánfél nevének helyesbítésével a 605. § (1) alkalmazásával helybenhagyta.

[72] Felhívja a törvényszéket a 17/2014.(XII.23.) OBH utasítás 27/A §-ban foglaltakra, miszerint az ügydöntő határozat szövegének bekezdéseit sorszámmal kell ellátni.

[73] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget az ítéltábla a Be. 613. § (1) alapján állapította meg, azt a Be. 574. § (1) alapján a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2024. június 20. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke

dr. Kósa Zsuzsanna
előadó bíró

Radnainé dr. Solymosi Viktória
bíró

A Fővárosi Törvényszék 33.B.498/2022/48-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.89/2024/12. számú ítéletében írt változtatással 2024. június 20. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év június 20. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke